

Mărturisirea de credință a
Convenției Bisericilor Creștine Baptiste
Conservatoare Române și Moldovenești din Italia

I. BIBLIA – CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Noi credem și mărturisim că, Sfintele Scripturi ale Vechiului și Noului Testament sunt inspirate de Duhul Sfânt. Ele sunt Cuvântul lui Dumnezeu scris, o revelație dumnezeiască (descoperire) către neamul omenesc, sunt izvorul fără greș al conștiinței de Dumnezeu.

Galateni 1:11-12; 2Petru 1:21; 2Timotei 3:16; Ioan 10:35; Ioel 2:28; Matei 10:20; 1Corinteni 2:10.

Biblia – Cuvântul lui Dumnezeu scris prin inspirația Duhului Sfânt e singura regulă și normă de credincioșie și purtare în viața aceasta.

Efesenii 1:13; 2Timotei 1:13; 2Timotei 3:17; Romani 10:17; Psalmul 119:105.

Biblia este singura autoritate în materie de religie; ea e suficientă pentru învățătura noastră. Astfel nu e nevoie de sprijinul tradiției.

Matei 15:6; Ioan 17:17; Ioan 5:39; Isaia 34:16; Faptele Apostolilor 17:11; Ioan 20:31.

II. DESPRE DUMNEZEU

Noi credem și mărturisim că este un Dumnezeu, Creatorul, Susținătorul și Stăpânitorul tuturor lucrurilor.

Geneza 1:1; Efesenii 4:6; Maleahi 2:10; Iov 31:15; Romani 1:19-20; 11:36; Psalmul 94:9; Faptele Apostolilor 17:24;

În Biblie Îl descoperim pe Dumnezeu ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cu desăvârșire una și nedespărțiți în ființa lor.

2Corinteni 13:14; Matei 28:19; 1Ioan 5:7;

A. DUMNEZEU TATĂL

Ioan 6:27; 1Petru 1:2; Matei 11:25; Marcu 14:36; Luca 22:42; Luca 23:34; Luca 23:46; Faptele Apostolilor 2:33; Romani 15:6; 1Corinteni 8:6.

B. DUMNEZEU FIUL, ISUS HRISTOS

Matei 16:16; Ioan 1:1; Luca 1:32; Faptele Apostolilor 8:37; Faptele Apostolilor 9:20; 2Corinteni 1:19; 1Ioan 2:24; 1Ioan 3:23; 1Ioan 4:15; Ioan 20:31.

C. DUMNEZEU DUHUL SFÂNT

Ioan 4:24; 2Corinteni 3:3; 2Corinteni 3:17; Iov 33:4; Isaia 48:16; 1Corinteni 2:10; 1Corinteni 2:12; Ioan 15:26; Ioan 14:26; Luca 11:13; Faptele Apostolilor 5:32.

Divinitatea Duhului Sfânt

Duhul Sfânt este Dumnezeu veșnic, atotștiutor, atotprezent și atotputernic.

Evrei 9:14; 1Corinteni 2:10-11; Psalmul 139:7; Romani 8:2-3.

Duhul Sfânt este denumit în Sfânta Scriptură ca fiind: Duhul lui Dumnezeu, Duhul lui Hristos, Mângâietorul, Duhul adevărului, Duhul harului, Duhul slavei, Duhul de viață, Duhul de înțelepciune și descoperire, Duhul înfierii.

1 Corinteni 3:6; Romani 8:9; Ioan 14:26; 16:13; Evrei 10:29; 1Petru 4:14; Romani 8:2; Efeseni 1:17; Romani 8:15.

Lucrarea Duhului Sfânt:

1. În creație: *Geneza 1:2; Iov 33:4.*
2. În revelația Scripturilor: *2 Samuel 23:2; Isaia 59:21; Ieremia 1:9; 2Timotei 3:15-17; 2Petru 1:21.*
3. În istoria poporului Israel: *Geneza 41:38; Numeri 11:17,25; Numeri 27:18; Judecători 3:10; 6:34; 11:29; 14:6,19; 15:14-15; 1Samuel 10:10; 11:6; 16:13; 1Împărați 18:12; Ezechiel 2:2; Mica 3:8; 2Cronici 24:20.*
4. În viața și lucrarea Domnului Isus: *Luca 1:35; Matei 1:18-20; 3:16; Luca 4:18; Faptele Apostolilor 10:38; Matei 4:1; 12:28; Ioan 3:34; Evrei 9:14; 1Petru 3:18; Faptele Apostolilor 1:2; Romani 8:11.*
5. În viața omului păcătos: *Ioan 16:7-11; Faptele Apostolilor 2:1-4; 8:29-39; 10:44.*
6. În viața omului credincios: *Tit 3:5; Ioan 3:3-7; 1Petru 1:23; 1Cor. 12:13; Efeseni 4:4-5; 1Cor. 2:12; 3:16; 6:19; Ioan 14:16; Romani 8:9, 26; 1Ioan 3:24; Galateni 5:16-18; Efeseni 1:13; 3:16; 4:30.*
7. În viața Bisericii: *Efeseni 2:19-22; Filipeni 3:3; Faptele Apostolilor 16:6-10; Efeseni 5:18-19; 1Corinteni 2:4; 1Timotei 4:1; Faptele Apostolilor 15:28; Apocalipsa 2:7, 11, 17; 22:17.*
8. Roadă Duhului Sfânt: *Galateni 5:22.*

Scopul Domnului Isus cu oamenii mântuiți este ca, prin Duhul Sfânt, ei să aducă roadă pentru slava lui Dumnezeu: *Ioan 15:16*. Când Duhul Sfânt rodește, dezvoltă în omul respectiv caracterul Domnului Isus Hristos. Roadă Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor: *Galateni 5:22-23*.

9. În darurile spirituale: *Efeseni 4:4-8*. Fiecare credincios primește din partea Duhului Sfânt cel puțin un dar spiritual: *1Petru 4:10; Efeseni 4:7; 1Corinteni 7:7; 12:11*. Nici un credincios nu posedă toate darurile spirituale: *1Corinteni 12:29-30*. Scopul darurilor spirituale este glorificarea lui Dumnezeu Tatăl (*Apocalipsa 4:11*) și zidirea Bisericii (*Efeseni 4:12-13*), nu mândria personală.

Dintre darurile spirituale prezentate în *Romani 12*, *1Corinteni 12* și *Efeseni 4*, unele au avut *caracter temporar* în viața Bisericii primare, iar altele au *caracter permanent* în viața Bisericii până la revenirea Domnului Isus.

9.1 Darurile temporare au avut rolul de a autentifica originea și natura divină a Evangheliei Domnului Isus Hristos propovăduită de apostoli până la scrierea completă a Noului Testament: *Ioan 3:2; 20:30; Romani 15:18; 2Corinteni 12:12; Evrei 2:4*.

Din această categorie fac parte:

- a) Slujba apostolică: *Efeseni 4:11; 1Corinteni 12:28*. Apostolii au fost aleși de Domnul Isus și au fost martori ai învierii: *Luca 6:13-16; Romani 1:1; Faptele Apostolilor 1:22; 1Corinteni 9:1*. Semnele distinctive ale unui apostol sunt descrise de apostolul Pavel în *2Corinteni 12:12*.
- b) Slujba profetică: *Romani 12:8; 1Corinteni 12:10; Efeseni 4:11*. Împreună cu apostolii, proorocii au fost canale speciale alese de Dumnezeu pentru a transmite prin Duhul Sfânt revelația divină: *Efeseni 3:4-5; 2Petru 1:20-21*. Biserica Domnului este zidită pe „temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”: *Efeseni 2:19-20*.

- c) Darul minunilor și semnelor: *1 Cor. 12:28,30*. Dintre acestea menționăm: exorcizarea (*Fapte 5:12-16; Fapte 16:16-18*), învierea morților (*Fapte 9:40-42; 20:9-12*), exercitarea pedepsei divine (*Fapte 5:1-11; 13:10-12*), protecție divină după mușcătura de viperă (*Fapte 27:3-6*). Toate acestea au avut scopul de a atesta originea și natura divină a Domnului Isus și a Evangheliei propovăduită de apostoli și crezută de Biserică (*Ioan 3:2; Ioan 20:30-31; 2 Cor. 12:12; Evrei 2:4*).
- d) Darul vindecărilor: *1 Cor. 12:28,30*. Acest dar împreună cu darul minunilor a avut scopul de a atesta originea și natura divină a Domnului Isus și a Evangheliei Domnului propovăduită de apostoli. Atât în lucrarea Domnului Isus cât și a apostolilor, darul vindecărilor a avut un caracter limitat în sensul că nu au fost vindecați toți bolnavii: *Ioan 5:3-9; 2Corinteni 12:7-10; Filipeni 2:26-27; 1Timotei 5:23; 2Timotei 4:20*. Darul vindecărilor de care au beneficiat apostolii a încetat, dar Dumnezeu continuă să asculte rugăciunile Bisericii și în conformitate cu voia Lui poate să vindece oameni bolnavi fără intervenția unui așa-zis „vindecător”: *Iacov 5:13-16*.
- e) Darul vorbirii în alte limbi: *Faptele Apostolilor 2:4; 1Corinteni 12:10*. Acest dar este abilitatea supranaturală de a vorbi în limbi care nu au fost învățate. Biblia face deosebire între vorbirea în limbi înțelese de la Rusalii (*Faptele Apostolilor 2:7-8*) și vorbirea în limbi neînțelese de la Corint (*1Corinteni 14*). Vorbirea în limbi înțelese de la Rusalii a fost rezultatul darului Duhului Sfânt: „Și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (*Fapte 2:4*). Vorbirea în limbi neînțelese de la Corint a fost rezultatul activității duhului omului: „Dacă mă rog în altă limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod” (*1 Cor. 14:14*). Apostolul Pavel încurajează vorbirea într-o limbă înțeleasă de ascultători și în același timp avertizează în legătură cu ineficiența vorbirii în limbi neînțelese atât pentru mintea celui care se roagă cât și pentru cei care ascultă: *1Corinteni 14:9,14,19,27,28*. După *2Corinteni 14*, nici apostolul Pavel și nici ceilalți apostoli nu mai menționează vorbirea în alte limbi.
- f) Darul tălmăcirii: *2 Corinteni 12:10*. Acest dar este abilitatea conferită de Duhul Sfânt de a traduce o limbă înțeleasă dar necunoscută de cel care traduce. Vorbirea într-o limbă neînțeleasă și fără traducere este considerată de Apostolul Pavel „vorbire în vânt”: *1 Corinteni 14:9*. De aceea, Apostolul Pavel recomandă ca orice vorbire într-o limbă pe care Biserica nu o înțelege să fie însoțită de traducere și să se desfășoare în rânduială: *1 Cor.14:27*. După *1Corinteni 14*, nici Apostolul Pavel și nici ceilalți autori ai cărților Noului Testament nu mai menționează vorbirea în alte limbi și tălmăcirea. Toți, inclusiv Domnul Isus, când se adresează celor 7 Biserici din Apocalipsa vorbesc în limbi înțelese de ascultători.

9.2 Darurile permanente ale Duhului Sfânt au rolul de a zidi Biserica pe temelia revelației primită de apostoli și prooroci și atestată ca fiind de origine divină prin lucrarea darurilor temporare. Odată încheiată revelația Scripturii, în Biserică au încetat darurile specifice atestării revelației și operează darurile permanente specifice creșterii ei numerice și spirituale.

Darurile permanente sunt:

- a) Slujba de evanghelist: *Efesenii 4:11*. Aceasta este lucrarea, în urma chemării și a darului Duhului Sfânt de a conduce oamenii la Hristos. Toți credincioșii sunt chemați să fie martori ai Domnului Isus pentru mântuirea oamenilor, dar unora Duhul Sfânt le dă un dar special și pasiune pentru evanghelizarea celor pierduți: *Faptele Apostolilor 8:6-12; 21:8; 2Timotei 4:5*.
- b) Slujba de pastor: *Efesenii 4:11*. Aceasta este lucrarea, în urma chemării și a darului special al Duhului Sfânt, de a hrăni, a păstori și a conduce Biserica: *Faptele Apostolilor 20:28; 1 Petru 5:1-4*.
- c) Slujba de învățător: *Efesenii 4:11*. Aceasta este lucrarea, în urma chemării și a darului special al Duhului Sfânt, de a explica Scripturile și de a-i crește pe credincioși în cunoașterea și aplicarea Cuvântului: *Faptele Apostolilor 18:24-26; 20:27; Romani 12:7*.

- d) Darul înțelepciunii și al cunoașterii: *1 Cor. 12:8*. Acesta este darul Duhului Sfânt de a pătrunde lucrurile adânci ale Cuvântului și de a le aplica la viața credincioșilor: *Efesenii 1:17; 3:4*.
- e) Darul deosebiri duhurilor: *1 Corinteni 12:10*. Acesta este darul Duhului Sfânt de a face deosebire între duhurile necurate, duhurile oamenilor și Duhul lui Dumnezeu: *1 Ioan 4:1; Faptele Apostolilor 8:23; 13:10; 16:16-18*.
- f) Darul dărnicii: *Romani 12:8*. Acesta este darul Duhului Sfânt de a gestiona cu înțelepciune resursele materiale și de a da cu bucurie și generozitate pentru lucrarea Evangheliei: *Faptele Apostolilor 4:32-37; Galateni 4:15; Filipeni 4:10-18; 2Corinteni 8:1-5*.
- g) Darul încurajării: *Romani 12:8*. Acesta este darul Duhului Sfânt de a-i încuraja, mângâia sau îmbărbăta pe cei care trec prin încercări sau perioade grele: *Faptele Apostolilor 11:22-24; 15:32; Filipeni 4:3; 2Corinteni 9:5*.
- h) Darul milei și ajutorării: *Romani 12:7; 1Cor. 12:28*. Acesta este darul Duhului Sfânt de a ajuta din punct de vedere spiritual și fizic pe cei care sunt în nevoi: *Faptele Apostolilor 9:36-39; Romani 16:1-2*.
- i) Darul cârmuirii sau conducerii: *Romani 12:8; 1Corinteni 12:28*. Acesta este darul Duhului Sfânt de a organiza, administra și cârmi lucrările Bisericii: *Tit 1:4-5*.
- j) Darul credinței: *1Corinteni 12:9*. Acest dar acoperă aspectele: credinței mântuitoare – *Efesenii 2:8*, ale credinței sfințitoare – *Galateni 2:20; Efesenii 6:16* și ale credinței slujitoare – *Romani 12:3*.

Prin practicarea darurilor permanente ale Duhului Sfânt, în conformitate cu învățătura și rânduiala biblică, Biserica Domnului Isus crește atât spiritual cât și numeric.

III. DESPRE OM

Noi credem și mărturisim că omul e creat de Dumnezeu. Trupul omului – partea materială – e făcută din țărână, iar natura spirituală a omului e din Dumnezeu după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Genesa 1:27; Genesa 2:7.

Dumnezeu a făcut pe om fără prihană, perfect dar nu desăvârșit, cu voință liberă de a alege binele sau răul.

Genesa 1:31; Ecclesiastul 7:29; Genesa 2:16-17; Psalmul 107:17; Deuteronom 30:15.

Prin căderea în păcat, omul a căzut sub blestem și a devenit incapabil de a trăi voia lui Dumnezeu. Prin nașterea firească, fiecare moștenește sămânța păcatului, înclinarea spre rău, firea păcătoasă.

Romani 5:12; Romani 5:19; Romani 7:17; Romani 7:18; Romani 5:6; Romani 7:20; Romani 7:23.

Omul, fiind ființă liberă, e răspunzător înaintea lui Dumnezeu de toate faptele, vorbele și gândurile sale. Toți oamenii trebuie să moară, iar după moarte urmează judecata și răsplătirea veșnică.

Romani 14:12; Matei 12:36; 2Corinteni 5:10; Evrei 9:27.

IV. DESPRE PĂCAT

Noi credem și mărturisim că omul, creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa, pentru preamărirea Sa și o viață fericită în El, a fost ademenit de Diavol, devenind neascultător de porunca lui Dumnezeu și astfel a intrat în lume păcatul și blestemul. Păcatul e lipsa de conformitate față de legea morală a lui Dumnezeu fie într-o acțiune, dispoziție sau atitudine.

Genesa 3:13; 2Ioan 5:17; Romani 14:23; Iacov 4:17; Ioan 8:34; Romani 6:13; Ecclesiastul 7:29; Psalmul 51:4; Efesenii 2:1-3; Deuteronom 9:7; 1 Ioan 3:4.

Universalitatea păcatului: toți oamenii sunt păcătoși.

Romani 3:23; Ecclesiastul 7:20; Iov 15:16; Romani 5:12; 1Ioan 1:8; 1Împărați 8:46.

Consecința păcatului: moartea spirituală.

Romani 6:23; Romani 5:12; Genesa 2:17; Iacov 1:15.

V. DESPRE MÂNTUIRE

Noi credem și mărturisim că mântuirea este scăparea omului de sub urmările călcării legilor divine. Ea are de a face cu natura omului și cu faptele făcute de el.

Omul nu se poate mântui pe sine. El nu se poate spăla de păcatele sale, nu se poate desvinovăți și nici nu se poate ascunde de pedeapsa pentru păcat.

Ieremia 2:22; Romani 1:20; Amos 9:2-3.

El nu-și poate crea merite prin fapte bune ca să-și acopere trecutul vinovat și să dobândească mântuirea.

Romani 3:20; Isaia 64:6; Ieremia 13:23.

Mântuirea e prin harul lui Dumnezeu. Ea este un har care ni se dă gratuit, fără să o merităm. Faptele bune sunt roade ale mântuirii.

Tit 2:11; Efeseni 2:8-9; Faptele Apostolilor 15:11; Tit 3:5.

Mijlocul de mântuire este Domnul Isus, care a fost răstignit în locul nostru. Un alt mijloc (cruce, taine, sfinți) nu există.

Faptele Apostolilor 4:12; 1Ioan 2:2; Isaia 53:5; Efeseni 1:7; 2Corinteni 5:18; Romani 3:24-25.

Această mântuire săvârșită pe cruce, care se poate primi în mod gratuit, este pentru toți oamenii, indiferent de rasă, naționalitate sau clasă socială.

1Ioan 2:2; Tit 2:11; 1Timotei 2:4.

Pentru ca omul păcătos să se poată bucura de această mântuire, el trebuie să îndeplinească două condiții: pocăința și credința. Ele sunt totdeauna nedespărțite.

- pocăința înseamnă recunoașterea păcatului, părerea de rău pentru el, părăsirea lui și mărturisirea lui în fața Domnului, adică întoarcerea la Dumnezeu. (Luca 15:11-24)
- credința înseamnă primirea de către păcătos a harului divin pe care îl oferă Dumnezeu în Hristos, spre mântuire și viață veșnică.

Marcu 1:15; Luca 13:3; Faptele Apostolilor 17:30; Faptele Apostolilor 16:31.

VI. NAȘTEREA DIN NOU

Noi credem și mărturisim că nașterea din nou e regenerarea vieții, înzestrându-ne cu o dispoziție și atitudine duhovnicească sfântă; ea cuprinde întreg caracterul: intelectul, sentimentul și voința. Astfel, fiecare păcătos, pentru a deveni un adevărat credincios, trebuie să fie născut din nou.

Ioan 3:7.

Prin puterea sa proprie omul nu se poate naște din nou, nu se poate schimba.

Ieremia 13:23; Ioan 15:5.

Fără nașterea din nou toate încercările de a face fapte bune pe care să le răsplătească Dumnezeu în ziua judecății, de a trăi voia lui Dumnezeu, sunt falimentare, nu pot da nici un rezultat bun. Prin nașterea firească noi moștenim o fire păcătoasă, care dă roadele păcatului. Suntem ca și un pădureț care nu poate să aducă roade bune. Oricât l-ai îngriji, tot poame pădurețe ar aduce. Numai altoirea e ceea ce poate schimba firea.

Matei 7:16-18; Romani 8:7; Matei 12:34.

Nașterea din nou e lucrarea divină pe care o face Dumnezeu în viața păcătosului pentru a corespunde voinței Sale. Pentru ca un păcătos să fie născut din nou el trebuie să se pocăiască și să creadă, adică să primească mântuirea prin har. Atunci Dumnezeu face lucrarea nașterii din nou prin Cuvântul Său și prin Duhul Sfânt.

1Petru 1:23; Iacov 1:18; Ioan 3:5; Efeseni 2:10.

Nașterea din nou nu e o îmbunătățire a vieții, ci schimbarea radicală a vieții. Ea nu e schimbarea efectului, ci a cauzei determinante; nu e curățirea vieții exterioare, ci a vieții interioare.

2Corinteni 5:17; Romani 6:4; Coloseni 3:9-10.

Nașterea din nou ne dă calitatea de copii ai lui Dumnezeu; ea ne face părtași firii Dumnezeiești, capabili de a trăi voia lui Dumnezeu. Ea e a doua fire în viața noastră; după cum prin altoire pădurețul nu e stârpit ci continuă să existe, însă fără să i se dea posibilitatea de manifestare, tot așa e și cu nașterea din nou: firea veche e răstignită – pusă în imposibilitatea de acțiune – iar firea nouă crește și aduce roadă bună. Calitatea altoiului e cu totul deosebită de cea a pădurețului: în esența lemnului, în frunze și în fructe. Așa e și cu cel născut din nou: toate trebuie să arate calitatea lui de copil al lui Dumnezeu.

Ioan 3:6; Galateni 5:22-23; Matei 7:17.

Prin nașterea din nou devenim moștenitori ai lui Dumnezeu. Dreptul la moștenire veșnică e pe baza înrudirii noastre cu Dumnezeu. Cine nu e născut din nou nu e copil al lui Dumnezeu și nici nu are drept la moștenirea veșnică.

Romani 8:17; Ioan 3:3.

VII. DESPRE BISERICĂ

Noi credem și mărturisim că, după Noul Testament, totalitatea credincioșilor, fără deosebire de rasă, naționalitate, sau clasă socială, din toate timpurile, din cer și de pe pământ, formează Biserica lui Hristos, Biserica Universală. Această Biserică nu e o organizație pământească vizibilă, ci e organismul viu, spiritual, al celor ce au crezut în Hristos și au fost născuți din nou.

Evrei 12:23; Faptele Apostolilor 20:28; Matei 16:18; Efeseni 1:22-23.

În limba greacă, cuvântul „Biserică” (ekklesia) a însemnat o adunare a celor chemați de acasă și de la afacerile lor ca să se ocupe de chestiuni de interes public. Acest cuvânt a fost adaptat pentru a numi nu numai Biserica Universală, ci și o Biserică locală, organizată și independentă, a urmașilor lui Hristos dintr-o localitate, care se întruneau pentru închinăciune.

Biserica locală, după învățătura Noului Testament, este unitatea voluntară a unui grup de credincioși dintr-o localitate, născuți din nou și botezați pe baza mărturisirii personale a credinței lor în Domnul Isus Hristos – ca Domnul și Mântuitorul lor. Ei se unesc laolaltă cu scopul de a se închina lui Dumnezeu, de a păstra curată credința și învățătura creștină – potrivit cu învățăturile Noului Testament – și de a colabora la propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. La început Biserica se întrunea în case particulare.

Matei 18:20; Romani 16:5; 1Corinteni 16:19; Coloseni 4:15; Faptele Apostolilor 8:1; Galateni 1:22.

Conducerea directă a Bisericii o are Hristos prin Duhul Sfânt. Nu recunoaștem grade ierarhice. Cei ce primesc anumite însărcinări sunt slujitori ai bisericii, nu stăpâni care să poruncească.

Coloseni 1:18; Efeseni 1:22-23; Efeseni 5:23; 1Petru 5:3.

Dreptul de membru al Bisericii nu se moștenește, ci se primește în mod individual prin nașterea din nou. Acceptarea în rândurile membrilor unei biserici locale se face în chip voluntar și personal, în urma botezului, pe baza mărturisirii credinței în Domnul Isus. Membrii între ei se numesc “frați” și sunt egali în drepturi și îndatoriri indiferent de rasă, naționalitate, clasă socială sau pregătire educațională.

Matei 23:8; Efeseni 5:30; Faptele Apostolilor 2:41.

Organizația Bisericii locale e făcută pe principiul democrației autonome.

Programul Dumnezeiesc are ca scop stabilirea Împărăției lui Dumnezeu în inimile oamenilor, iar Bisericele sunt mijloace alese de Dumnezeu pentru atingerea acestui scop. Bisericele au menirea de a proslăvi pe Dumnezeu, de a răspândi Evanghelia și prin părtășia frățască de a da creșterea spirituală necesară fiecărui membru în parte.

Marcu 16:15; Efeseni 4:11-12; 1Corinteni 14:4; 1 Corinteni 14:12; Efeseni 5:19.

VIII. DESPRE SLUJITORII BISERICII

Noi credem și mărturisim că în Bisericele din Noul Testament au fost diferite feluri de lucrători speciali, dar ele au avut numai două clase de slujire, care au condus treburile spirituale și materiale ale Bisericilor: bătrânii (presbiteri, păstori, episcopi) și diaconii.

Filipeni 1:1.

A. „EPISCOPII”, „PREZBITERII”, „PĂSTORII”

Titlul de „episcop”, „prezbiter” și „păstor” au fost date celui mai înalt slujitor din Bisericele Noului Testament. Toate aceste numiri sunt pentru una și aceeași slujbă: supravegherea, păstoria și cârmuirea spirituală a Bisericii.

Faptele Apostolilor 20:17, 28.

Pentru ca cineva să fie în slujba aceasta trebuie să aibă calitățile descrise de apostolul Pavel în 1Timotei 3:1-7 și Tit 1:5-9. Metoda alegerii este arătată prin cuvântul grec „Xeirotomia” – tradus câteodată „rânduie” – care înseamnă „a vota cu ridicare de mână”. Această alegere se face de Biserica adunată în acest scop.

Faptele Apostolilor 14:23.

Păstorul e supus și el disciplinei Bisericii, când învinuirea e bine întemeiată.

1Timotei 5:19.

B. DIACONII

Diaconii sunt chemați a ajuta pe pastor în însărcinarea administrării bunurilor materiale ale bisericii. Ei au menirea să cultive dărnicia membrilor, să inspire acțiunile filantropice. Ei trebuie să aibă calitățile arătate la 1Timotei 3:8-13.

Însărcinarea atât a pastorilor cât și a diaconilor se face prin punerea mâinilor.

Faptele Apostolilor 6:6; 1Timotei 4:14.

Noi credem și mărturisim că preoția în conformitate cu Noul Testament nu formează o clasă specială, ci o calitate care o are fiecare credincios; ea este universală. Fiecare credincios e un preot. Fiecare are dreptul de a se apropia de Dumnezeu direct prin Domnul Isus, fără alt mijlocitor. Fiecare are dreptul de a oferi jertfe bisericești.

1Petru 2:5,9; Apocalipsa 1:6.

IX. SIMBOLURILE NOULUI TESTAMENT

Noi credem și mărturisim că, Biserica Nou-Testamentală are două simboluri: botezul și Cina Domnului. Ele nu sunt taine.

A. BOTEZUL

Cuvântul grec pentru botez este „baptizo” și înseamnă „afundare”. Deci, însăși traducerea cuvântului arată forma botezului, că e prin afundare și nicidecum prin stropire. Afundarea se face o singură dată, în numele Sfintei Treimi.

Matei 28:19.

Botezul este simbolul înmormântării omului vechi și al învierii omului celui nou, a firii noi, pentru o altă viață.

Romani 6:4.

Botezul nu are calitatea de a curăți păcatele; curățirea păcatelor o face numai sângele Domnului Isus. Botezul însuși e mărturia publică a individului că, a primit deja această curățire.

Faptele Apostolilor 8:13, 21; 1Petru 3:21.

Pentru ca cineva să fie botezat trebuie să primească mai întâi mântuirea, ca să aibă un cuget curat; trebuie deci să fi îndeplinit condițiile mântuirii; pocăința și credința. Copiii, întrucât nu pot mărturisi că au îndeplinit aceste condiții nu pot fi admiși pentru botez.

Marcu 16:16; Faptele Apostolilor 2:38, 8:36-37.

B. CINA DOMNULUI

Cina Domnului e simbolul morții Domnului Isus în locul nostru. Ea se compune din pâine și vin neamestecate. Pâinea frântă ne amintește de trupul Lui frânt pentru noi, iar vinul ne amintește de sângele Său vărsat pentru spălarea păcatelor noastre.

Matei 26:26-28.

Cina Domnului nu are calitatea de a ierta păcatele. Ea are doar menirea de a aminti că pentru iertarea păcatelor noastre a trebuit ca trupul Lui să fie frânt și sângele Său să fie vărsat. Pentru acest scop El a poruncit ca noi să facem Cina.

Luca 22:19; 1Corinteni 11:24-25.

Cina se poate lua de către toți acei ce și-au mărturisit credința în Domnul Isus și au fost botezați.

Faptele Apostolilor 2:41-42.

De fiecare dată, la Cină, credinciosul trebuie să-și facă cercetarea de sine.

1Corinteni 11:28.

X. ZIUA DOMNULUI

Noi credem și mărturisim că ziua Domnului este o rânduală creștină care trebuie ținută continuu, petrecută în închinăciune și cugetare spirituală, atât în public cât și acasă. Spre deosebire de vechiul așezământ, mozaic, când se ținea ziua a șaptea, creștinii, ca membri ai așezământului nou, trebuie să țină ziua întâi a săptămânii (Duminică) care a fost sfințită de Dumnezeu prin învierea din morți a Fiului Său și prin trimiterea Duhului Sfânt.

Primii creștini au ținut-o ca zi de închinăciune. În ea trebuie să ne odihnim de lucrurile și distracțiile trupești, având voie să facem faptele milei și cele care sunt absolut necesare.

Sărbători închinare sfinților nu avem.

Marcu 16:9; Luca 24:1-6; Ioan 20:1; Faptele Apostolilor 2:1-4; Apocalipsa 1:10; Faptele Apostolilor 20:7; 1Corinteni 16:2; Psalmul 118:24; Levitic 23:15-16.

XI. DISCIPLINA ÎN BISERICĂ

Noi credem și mărturisim că Biserica are dreptul de a exercita disciplina frățească asupra membrilor care s-au abătut de la învățătura creștină a Cuvântului lui Dumnezeu prin atitudine, învățătură sau faptele vieții. Disciplina constă în mustrare, ridicarea drepturilor și excluderea din Biserică. Reprimirea unui exclus se va face, la fel, pe baza mărturisirii.

Matei 18:15-17; Tit 3:10; 2Tesaloniceni 3:6; 1Corinteni 5:11; 1Corinteni 5:12-13.

XII. DESPRE RUGĂCIUNE

Noi credem și mărturisim că rugăciunea e starea de părtășie intimă a omului cu Dumnezeu. Ea e exprimarea sinceră a lăuntrului în fața lui Domnului. Din această cauză nu avem cărți de rugăciuni și nu îndemnăm pe alții să învețe rugăciuni pe dinafară.

Psalmul 62:8; Psalmul 142:2; Filipeni 4:6.

După starea inimii, rugăciunea poate fi de mulțumire, de cerere și de mijlocire.

1Timotei 2:1; Efeseni 5:20.

Rugăciunea trebuie adresată Tatălui în Numele Domnului Isus, El fiind singurul Mijlocitor între om și Dumnezeu. Rugăciunile adresate sfinților credem că nu sunt în conformitate cu Sfintele Scripturi.

Ioan 16:23; 1Timotei 2:5.

Rugăciunea este absolut necesară pentru creșterea și întărirea vieții spirituale, pentru ferirea de ispite și biruința asupra vrăjmașului.

Luca 18:1; 1Tesaloniceni 5:17; Matei 26:41; Efeseni 3:16.

Rugăciunea privată se poate face oriunde, iar rugăciunea comunitară se face în părtășie cu ceilalți credincioși în biserici.

Matei 6:6, 14:23, 26:36,39; Faptele Apostolilor 2:42, 12:5.

Rugăciunile pentru cei morți nu au fost practicate în Biserica Creștină. Noi credem că ele nu au nici o valoare, deoarece cel mort a ajuns la locul lui imediat după moarte, fără să mai fie posibilitatea de schimbare de la un loc la altul.

Luca 16:26.

XIII. DESPRE SFÎNȚENIE

Noi credem și mărturisim că sfințirea e lucrarea progresivă pe care o face Dumnezeu prin Duhul Sfânt în viața păcătoșului mântuit. Ea începe la nașterea din nou și prin ea suntem făcuți potriviți voiei Lui.

1Tesaloniceni 4:3; 1Petru 1:16; 1Tesaloniceni 4:7.

Ea înseamnă curățirea de păcat și punerea la o parte a vieții pentru Dumnezeu, prin despărțirea de lume. Curățirea de păcat e făcută de sângele Domnului Isus.

1Ioan 1:7; 1Corinteni 6:11; Evrei 13:12.

Despărțirea de lume și punerea la o parte pentru Dumnezeu se face prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt, care ne dă putere a ne împotivi ispitelor și a trăi voia lui.

Ioan 17:17; Faptele Apostolilor 2:40; 2Corinteni 6:17; 1Petru 1:2; 2Corinteni 3:18.

Sfințirea este o lucrare la care Dumnezeu își are partea Lui, iar omul a lui. Dumnezeu prin Duhul Sfânt influențează voința noastră și ne dă puterea, iar omul acceptă pentru sine, în totul, voia și puterea lui Dumnezeu.

Filipeni 2:13; Evrei 13:20-21; Coloseni 4:12, 1:22-23; 2Tesaloniceni 1:11.

XIV. DESPRE CĂSĂTORIE

Noi credem și mărturisim că, în conformitate cu Sfintele Scripturi, căsătoria este orânduită de Dumnezeu.

Genesa 1:27-28.

Căsătoria este actul de bunăvoie prin care un bărbat și o femeie consimt să trăiască împreună toată viața. Bărbatului îi este îngăduit a avea o singură femeie, ca soție; la fel și femeii îi este îngăduit să aibă un singur bărbat, ca soț. După moartea unuia din soți cel rămas în viață se poate căsători.

1Corinteni 7:39; Romani 7:2.

Întrucât căsătoria este și o orânduială cetățenească, ea trebuie întâi încheiată cu acte după legile Statului, apoi urmează binecuvântarea Bisericii. Noi ținem ca creștinii să încheie o căsătorie numai în Domnul, adică numai cu credincioși.

2Corinteni 6:14; 1Corinteni 7:39.

Căsătoria nu trebuie desfăcută prin divorț. Divorțul e un lucru oprit pentru cei credincioși.

Maleahi 2:16; Matei 19:6.

În cazul de adulter dovedit sau a unei părăsiri răutăcioase a căminului, credem că Sfânta Scriptură ne îndeamnă la iertare.

Matei 19:9; 1Corinteni 7:15.

XV. DĂRNICIA CREȘTINĂ

Noi credem și mărturisim că, potrivit cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu și practica primilor creștini, membrii Bisericii sunt datori, în chip moral, să contribuie din bunurile lor pământești, de bună voie și după putință la susținerea cauzei Evangheliei.

2Corinteni 9:6-7; Exod 25:2, 35:5; 1Cronici 29:5; Romani 12:8.

A. Susținerea persoanelor ce se află în slujba evangheliei pentru a nu duce lipsă.

Filipeni 4:16, 18; Tit 3:13; 3Ioan 6; 1Corinteni 9:14; Matei 10:10; 1Timotei 5:18.

B. Ajutorarea săracilor, orfanilor și văduvelor.

Faptele Apostolilor 11:29; Romani 15:26; 1Corinteni 16:1; Ioan 12:7-8; Matei 25:40; Deuteronom 14:29; Iacov 1:27.

C. Construirea de locașuri pentru închinăciune.

Exod 35:21; 1Cronici 29:1, 9; Ezra 2:68-69.

XVI. MIJLOCITORUL NOSTRU ÎN FAȚA LUI DUMNEZEU

Noi credem și mărturisim că Isus Hristos este mijlocitorul rânduit în mod divin între Dumnezeu și om. Luând asupra Sa natura omenească, totuși fără păcat, El a suferit și a murit pe cruce pentru mântuirea păcătoșilor. El a fost îngropat, a înviat a treia zi și S-a înălțat la Tatăl, la dreapta Căruia trăiește pururea ca să mijlocească pentru poporul Său. El este singurul mijlocitor, Profet, Preot și Împărat al Bisericii Sale.

1Timotei 2:5; Evrei 8:6; 9:15; 9:24; 12:24; 7:25; Faptele Apostolilor 7:56; Psalmul 110:1; 1Petru 3:22; Romani 8:34; 1Ioan 2:1.

XVII. PĂSTRAREA SFINȚILOR ÎN HAR

Noi credem și mărturisim că un credincios mântuit prin jertfa salvatoare a Domnului Isus Hristos în urma pocăinței personale și a credinței, e păstrat în această stare de har prin puterea lui Dumnezeu până în clipa de necredincioșie (când de bună voie părăsește această păstrare). În acest scop a dăruit credincioșilor Duhul Sfânt să-i mângâie, lumineze, călăuzească și să-i desăvârșească. Această conlucrare între Duhul Sfânt și om se vede în toate laturile vieții. În rămânerea în har, se împlinește voința omului cu voința divină, lupta lui, care e sprijinită de puterea lui Dumnezeu, pentru a birui ispitele și încercările păcatului.

Isaia 41:10, 13; Iuda 24; 1Petru 1:5; 2Petru 2:9; 1Corinteni 10:13; Filipeni 1:6; Ioan 10:28; Romani 8:26.

XVIII. BISERICA ȘI STATUL

Noi credem și mărturisim că autoritatea Statului este de la Dumnezeu; fiind îmbrăcată cu putere pentru păstrarea dreptului, ordinii și pedepsirea răufăcătorilor, potrivit cu învățătura Cuvântului lui Dumnezeu suntem datori a ne supune legilor, a ne îndeplini îndatoririle cetățenești și a ne ruga pentru toate autoritățile Statului.

Tit 3:1; Romani 13:1-7; 1Petru 2:13-14; 1Timotei 2:1-3.

XIX. LUCRĂRILE VIEȚII DE APOI

A. STAREA INTERMEDIARĂ (STAREA SUFLETULUI ÎNTRE MOARTE ȘI JUDECATĂ)

Noi credem și mărturisim că la moartea fizică trupul, care e din țărână (materie), e coborât în mormânt iar sufletul, care e de la Dumnezeu (spirit), se duce la cer. În acea lume sunt două stări diferite și complet despărțite: una de fericire, odihnă și desfătare numită rai, „Sânul lui Avraam”, „casa din cer”, etc. și alta de pedeapsă, de chin și de suferință numită iad, „loc de chin”, „întunericul de afară”, „adâncul”.

După moarte sufletele celor mântuiți și împăcați cu Dumnezeu se duc în rai, iar ale celor nemântuiți se duc în iad. În ambele, aceste stări sufletești sunt pe deplin conștiente și în așteptarea judecății. Ele sunt fără trupuri.

1) Starea celor mântuiți

Luca 16:22; 23:43; 2Corinteni 5:1, 7-8; Apocalipsa 6:9-10; Apocalipsa 7:9, 14.

2) Starea celor nemântuiți

Luca 16:23; 2Petru 2:4, 9; Matei 8:12; 13:49-50; 2Petru 2:17.

B. VENIREA DOMNULUI

Noi credem și mărturisim că, potrivit învățăturii Noului Testament, Domnul nostru Isus Hristos, care S-a înălțat la cer va veni cu slavă și strălucire pentru a face judecata celor vii și a celor morți. Venirea Sa va fi văzută de toți și se va petrece în clipa pe care o știe numai Dumnezeu Tatăl. La venirea Sa morții vor învia, iar cei credincioși, care au rămas în viață, vor fi schimbați într-o clipă și răpiți în întâmpinarea Mirelui.

Faptele Apostolilor 1:11; Matei 24:30; Marcu 13:26; Luca 21:27; Marcu 13:26; Luca 21:27; Ioan 14:3; 1Tesaloniceni 1:10; 4:16; Apocalipsa 1:7; Matei 24:36.

C. ÎNVIEREA MORȚILOR

Noi credem și mărturisim că la venirea Domnului morții vor învia spre a se înfățișa înaintea scaunului de judecată; trupurile înviate vor fi schimbate și ele în nemurire, vor fi asemenea trupului înviat al Mântuitorului. Cu acest trup se va moșteni viața de veci: cei mântuiți în fericirea veșnică iar cei nemântuiți în pedeapsa veșnică.

Ioan 5:28-29; Faptele Apostolilor 24:15; 1Corinteni 15:42; 52-53; Filipeni 3:21; Apocalipsa 20:13.

D. JUDECATA DE APOI

Noi credem și mărturisim că fiecare om va fi judecat în mod drept de Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, pentru a primi răsplata sau pedeapsa, după felul său de viață în viața pământească.

Faptele Apostolilor 17:30-31; Romani 2:16; 2Corinteni 5:10; Apocalipsa 20:12; Faptele Apostolilor 24:25.

E. STAREA DUPĂ JUDECATĂ

Noi credem și mărturisim că după judecată, potrivit Noului Testament, cei mântuiți vor moșteni viața de veci în fericirea cerească, iar cei nemântuiți vor fi lepădați de la fața lui Dumnezeu în chinul veșnic spre pedeapsa veșnică. În aceste stări va fi ființa întreagă; și trupul înviat, schimbat în nemurire și sfletul.

1) Starea celor mântuiți

Matei 25:46; Apocalipsa 21:3-4; 22:3-5; Matei 25:34.

2) Starea celor nemântuiți

Matei 25:41, 46; Apocalipsa 14:10-11; Apocalipsa 21:8; Apocalipsa 20:15.